

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ELM SOKAĞI'NI KANA BULAYAN ADAM
FREDDY KRUEGER

EL DESEO Sunar

Bir PEDRO ALMODÓVAR Filmi

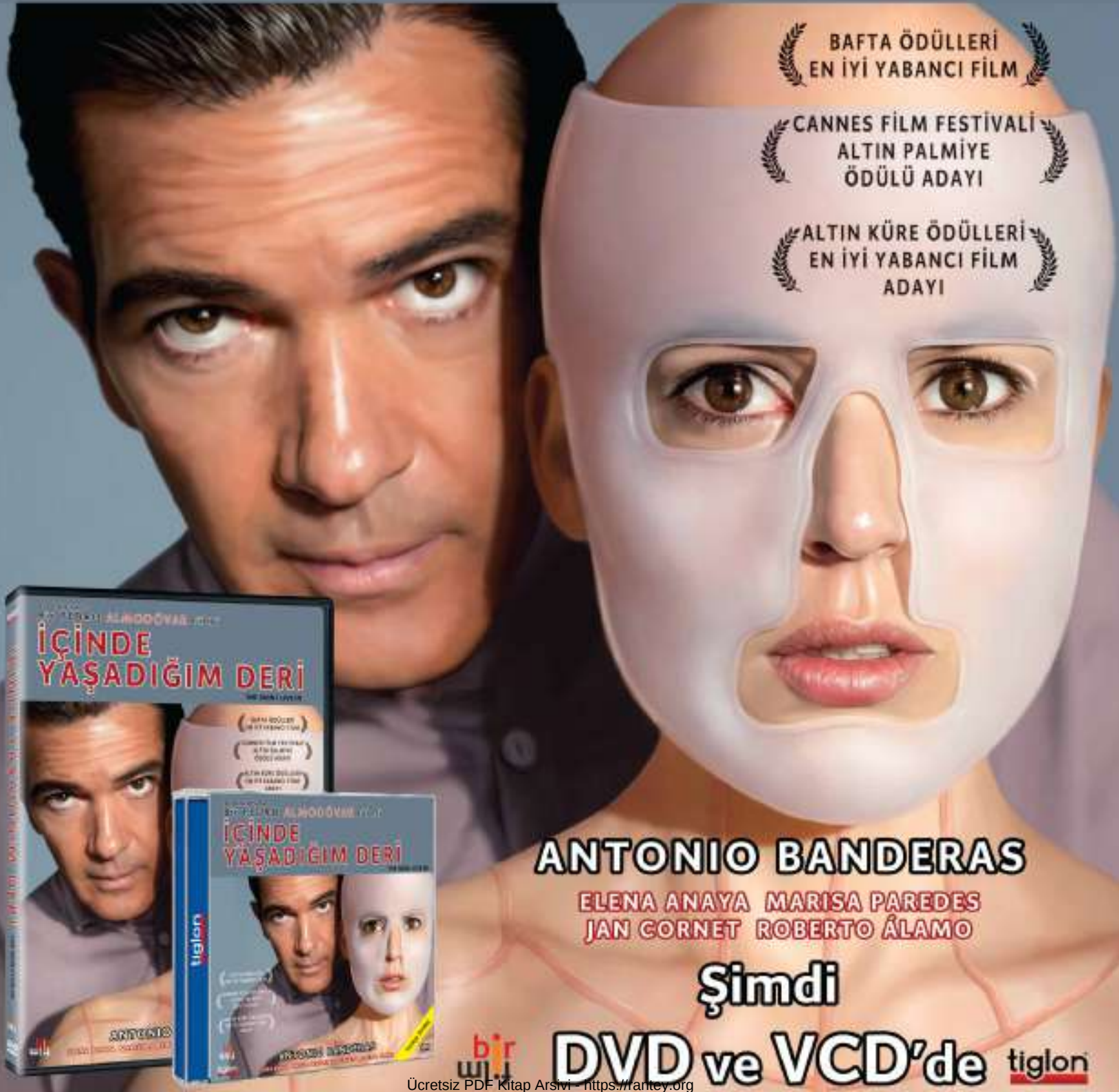
İÇİNDE YAŞADIĞIM DERİ

THE SKIN I LIVE IN

BAFTA ÖDÜLLERİ
EN İYİ YABANCI FİLM

CANNES FİLM FESTİVALİ
ALTIN PALMİYE
ÖDÜLÜ ADAYI

ALTIN KÜRE ÖDÜLLERİ
EN İYİ YABANCI FİLM
ADAYI

ANTONIO BANDERAS

ELENA ANAYA MARISA PAREDES
JAN CORNET ROBERTO ÁLAMO

Şimdi

DVD ve VCD'de **tiglon**

SORUN SAYIYLA ÇÖZÜLEBİLSEYDİ...

BU HAFTA VİZYONA GİREN “MEVSİM ÇİÇEK AÇTI”YI DA SAYARSAK 2012’NİN İLK 14 HAFTASINDA VİZYONA GİREN Türk filmi sayısının 15 olduğunu söyleyebiliriz... Bunlardan üç tanesi 1 milyon bilet sınırını aştığı gibi, bir tanesi ‘tüm zamanlar’ rekorunu kırdı bir de... Tabii aslında 1990’dan beri düzenli tutulmaya başlanan gişe rakamlarının ‘tüm zamanları’ kapsamaması gerekiyor. Ama maalesef öncesine ulaşmak şu anda mümkün değil... O yüzden o ‘tüm zamanlar’ filan fasa fiso...

Şöyle bir baktığımızda vizyon tarihlerine göre sıralanmış filmler şunlar: “Bu Son Olsun”, “Kurtuluş Son Durak”, “Zenne”, “Berlin Kapları”, “Güzel Günler Göreceğiz”, “Eşruhumun Eşzamanı”, “Fetih 1453”, “Sen Kimsin?”, “Seninki Kaç Para”, “SüperTürk”, “Patlak Sokaklar: Gerzomat”, “Bir Ses Böler Geceyi”, “El Yazısı”, “Kaos: Örümcük Ağı” ve “Mevsim Çiçek Açtı”...

Bu filmlerin neredeyse hepsi yoğun PR faaliyetleriyle vizyona çıkarıldılar. Dört tanesi 100 bin barajını geçebildi. Neredeyse her hafta bir Türk filmi izledik. Bu arada hâlâ salonlar “Fetih 1453” ve “Sen Kimsin?”den dolayı boşalamadığı için “Ayaz” adlı filmin yapımcıları filmlerine salon bulamadıklarından birkaç gün kala vizyondan vazgeçtiler. Uzaktan görenler de Türkiye’de acayip bir sinema ortamı var sanacaklar. Yerli filmler yine yerli filmler yüzünden salon bulamıyorlar!

Önümüzdeki günlerde Türk sinemasının pek çok ilk filmi yine tek tek vizyona çıkacak... Dijital sinemanın biraz olsun sinema yapmayı ucuzlattığı bu dönemde artık daha fazla film üreteceğiz. Bu hızla gidilirse, önümüzdeki yıl 100 civarında filmin gişeye geleceği tahmin ediliyor.

Biz eleştirmenler de yazınca kızıyorlar. Bu 15 filmin 15’inde de (son anda vizyondan çekilen “Ayaz”ı da eklersek 16) ciddi senaryo sorunları var... Bizce bu durum Türk sinemasının en önemli sorununu da ortaya koyuyor... Çoğunluğumuz Türk sinemasının sorununun teknik yetersizlikten ziyade senaryodan itibaren ‘öyküleme’ olduğunu söyleyip durduk...

Nicelik artışı yanında nitelik artışını getirmiyor, getiremiyor bir türlü... Çünkü dünya sinemasında pek çok ‘sorunlu’ ülke, içinde boğuştuğu sorunlara karşı oluşturdukları bir refleks gibi, dünyanın her yerinde ilgiyle karşılanan taş gibi filmler çıkartırken, bizim hâlâ ‘öyküleme’ sorunları yaşamamız hakikaten içler acısı bir manzara çıkarıyor ortaya...

Türkiye’deki sinema eğitiminin hali ve TV dizilerinin Türk sinemasına yaptığı kötü etkiler bu sorunun başlıca sebepleri... Ama sadece bunlar olsa keşke...

Bir yandan da sinema yapan insanları otosansür yapmaya, hatta “Malkoçoğlu” filmleri yapmaya zorlayan bir sistemi... Ayrımcılık yaparak bir kesim sinemayı silmeye çalışan bazı yazarları ve bürokratları... E bir de ne düşündüğünü ve ne istediğini hâlâ anlamakta zorlandığımız bir seyirci profilini ekleyin bütün bunlara...

Yani Türkiye’nin her meselesi gibi Türk sinemasının da asıl sorunları konuşulmuyor, konuşulamıyor...[\[1\]](#)

GİZLİ TEŞKİLAT

(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU: BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemazer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com

GÖRSEL YÖNETMEN: BİLGEHAN ARAS **LOGO TASARIM:** ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA:** BAŞAR UĞUR

KATKIDA BULUNANLAR: TUNCA ARSLAN, EBRU ÇELİKİTÜÇ, OLCAN ÖZYURT, MÜJDE İŞİL, MURAT ERŞAHİN

REKLAM İLETİŞİM: EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

www.arkapencere.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Şahane Misafir (Magnifica Presenza); Titanic;
Amerikan Pastası: Buluşma (American Reunion);
Ülkücüler; Mevsim Çiçek Açtı.

17 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

18 TRENDEKİ YABANCI

Yeşilçam'ın 'yıldız' sisteminin devasa isimlerinden Ekrem Bora da aramızdan ayrıldı. Aktörü sevgi ve saygıyla anıyoruz...

20 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Wes Craven, korku sinemasına benzersiz bir 'kahraman' sunuyor:
"Elm Sokağı Kabusu" (A Nightmare On Elm Street).

22 LEKELİ ADAM

Jean-Luc Godard, bu geç dönem filmiyle de tavrını net biçimde ortaya koymayı başarıyor: "Müziğimiz" (Notre Musique).

24 AİLE OYUNU

Köprü Üstü Aşıkları (Les Amants Du Pont-Neuf); Labirent;
Tenten'in Maceraları (The Adventures Of Tintin).

30 SAPIK

12. Uluslararası İzmir Film Festivali Yarışma Filmleri;
Gaziantep Uluslararası Kısa Film Yarışması; Kuzgun (The Raven);
Freddy'nin Ölümü: Son Kabus (Freddy's Dead: The Final Nightmare);
Corneliu Porumboiu'dan sinema dersi.

ŞAHANE MİSAFİR

ORJİNAL ADI Magnifica Presenza
YÖNETMEN Ferzan Özpetek
OYUNCULAR Elio Germano,
 Paola Minaccioni, Beppe Fiorello,
 Margherita Buy, Bianca Nappi,
 Vittoria Puccini, Cem Yılmaz
YAPIM 2012 İtalya
SÜRE 105 dk.
DAĞITIM Tiglon
 (CMYLMZ Fikir Sanat – Fida Film)

Yönetmenin
 "Senaryo sette sık sık
 değişti" dediği bir filmin
 ritimsizlikten muzdarip
 olması anlaşılır.
 Bu filmde tökezlemesi
 senaristiyle yaşadığı
 doku uyuşmazlığına
 bağlanabilir.

FERZAN ÖZPETEK, YENİ FİLMİ "ŞAHANE MİSAFİR" LE DOKUZUNCU UZUN metrajına imza atıyor. Eh, dokuz filmin bir yönetmen için hacimli sayılabilecek bir külliyyat oluşturduğunu düşünürsek, bir Ferzan Özpetek sinemasından da söz edebiliriz artık. Hüzün ve melankoliden beslenen, geçmişin her daim öyküye müdahil olduğu, aynı mekanın uzun bir süreç içerisinde geçirdiği değişimi keşfe çıkan bir sinema bu.

Bir önceki filmi "Serseri Mayınlar" la (Mine Vaganti) sinemasının çekirdeğindeki melankolik aromayı sıyırıp, komedinin hakim olduğu bir öze ulaşmıştı Özpetek. "Şahane Misafir" le şunu daha iyi anlıyoruz, komediyle teşrik-i mesaisi çok hoşuna gitmiş olacak ki, bundan sonra yönetmenin sinemasında çok daha yoğun bir şekilde yer alacak güldürü unsuru.

"Şahane Misafir" in kahramanı Pietro oyunculuk yapma hevesiyle geldiği Roma'da önce bir süre kuzeni Maria'nın yanında kalmış, fakat sonradan metruk bir binada tam kendisine uygun bir daire bulmuştur. Diğer Özpetek kahramanları gibi, o da umudun peşinden mekan mekan koşturmaktan yorulmayan bir modern zaman melankolüdür. Bir yandan geceleri kruvasan yaparak hayatını kazanır, diğer yandan da hem yeni evine yerleşir hem de hayalindeki mesleği icra edebilmek için uyduruk reklam filmlerinin deneme çekimlerinde kapı aşındırır. Bu sırada ise taşındığı dairede sıradışı olaylar yaşamaktadır. İki dirhem bir çekirdek giyinmiş bir dizi insanı geceleri olmadık zamanlarda evde görmeye başlar. Kendisinden başka kimseleri varlığına inandırmadığı bu 'varlıklar' (yönetmen 'hayalet' sözcüğünden hoşlanmadığını söylüyor) yavaş yavaş hayatının bir parçası haline gelmeye başlıyor.

Aslında hem biçim hem de içeriğiyle, "Şahane Misafir" tam bir Ferzan Özpetek filmi. Bunu tek cümleyle özetlemek gerekse, 'duyguların her zaman akla baskın çıktığı bir sinema' diyebiliriz. Gelin görün ki, Ferzan Özpetek filmlerinin yumuşak karnı da tam burada. Belki henüz bir

Ferzan Özpetek başyapıtından söz edemeyişimizin ardında yatan da bu: Film çekerken fazlasıyla duygularının esiri olması... Zira öyle olmasa, onun 'varlık', evrensel literatürün ise 'hayalet' olarak isimlendirdiği şeyin sinemada envai çeşidini görmüş birisinin en azından "Şahane Misafir" in senaryosunu böyle yazmayacağı aşikar.

Özpetek söyleşilerinde bu projenin ona ne kadar heyecan verdiğinden söz ediyor ama karşımıza çıkan filmde o heyecana vesile olabilecek ne olabilir diye eşelenip duruyoruz. Zira, evet, Pietro'nun yeni evine taşınmasıyla yaşadığı 'paranormal' olaylar sizi baştaki komedi atmosferinden gergin bir ortama, 'varlıkların' bir tiyatro kumpanyasının üyeleri olduğunu anladığımız andan itibaren ise tipik bir Ferzan Özpetek dramına taşıyor. Fakat sadece Shakespeare'den bile tüm edebiyat tarihini doyurabilecek zenginlikte hayalet hikayeleri okumuş bir dünyada, üstüne bir de 32 kısım tekmlili birden hayalet maceralarına tanık olduğumuz sinema tarihinde, Özpetek'teki heyecanın yalnızca bu 'doğüstü varlıklar'dan kaynaklandığına inanmak istemiyor insan. En azından böylesine naif bir yaklaşım ancak filmdeki doğüstü karakterleri gibi 1940'lara takılıp kalmış bir yönetmene ait olabilir ki, en azından son iki filmi "Mükemmel Bir Gün" (Un Giorno Perfetto) ve "Serseri Mayınlar" la yeniden çıtasını yükseltmeyi başarmış Ferzan Özpetek'e böyle bir şeyi kondurası gelmiyor insanın.

Özpetek ne Pietro'nun yaşadıklarını adamakıllı bir süzgeçten geçiriyor, ne de Pietro'yla birlikte varlıklarına tanık olduğumuz kumpanyanın hikayesini sağlam bir ritimle ilerletebiliyor. Örneğin yönetmen, Pietro'nun kumpanyayla kurduğu 'üçüncü türden ilişkiler' le pek çok sahnede tekrara da düşmek pahasına öylesine gereksiz meşgul oluyor ki, örneğin Pietro'nun aktörlük maceralarındaki 'tırlamaları' unuttuyor. Aynı şekilde, baştan beri filmde ilgimizi çeken nadir şeylerden biri olan kumpanyanın başına ne geldiği sorunsalını da damdan düşer gibi ve sürprizsiz bağlıyor.

ÇOK BİLEN ADAM

THE MAN WHO KNEW TOO MUCH (1934)

Film, sanatını borçlu olduğu ülkeye sevgisini göstermekte sakınca görmeyen bir yönetmenin eseri. Satır aralarında bu öyküden İtalya'ya dair kelam çıkabilir.

Elbette, filmin erdemleri yok değil. "Şahane Misafir" sanatını borçlu olduğu ülkeye sevgi ve saygısını göstermekte sakınca görmeyen bir yönetmenin eseri. Satır aralarını okursanız, bu küçük öyküden İtalya'ya dair büyük kelimeler da çıkarabilirsiniz. "Bir memleket gibidir Pietro'nun dairesi" diye bakarsanız, bu konuda kimi verilere ulaşabilirsiniz. Bu altmetin, ülkenin geçmişindeki hatalardan kaynaklanan 'kriz'i aşmanın yolu olarak sorumluların bulunup onlarla yüzleşilmesini işaret ediyor.

Her şeye rağmen İtalya'nın son ekonomik krizdeki zayıf duruşu belli ki Özpetek'in de canını sıkıyor. Yakın geçmişi faşizme teslim olmuş bir ülkeye "Hadi silkinin, siz nereden nereye gelmiş bir ulusun çocuklarısınız" der gibi sanki. Haliyle, sanatına sahip çıkmış bu ülkeye vefasını da Cem Yılmaz'ın gayet tatminkar biçimde hayat verdiği

Yusuf Antep karakteriyle kendisi arasında bir benzeşim kurarak gösteriyor. Tiyatro sanatına saygı duruşunda bulunduğu kuyruk jeneriği ise şık bir hareket gibi duruyor ama ne yazık ki oraya kadarki zaafı ortbas edemiyor.

Açıkçası yönetmenin "Senaryo sette sık sık değişti" dediği bir filmin ritimsizlikten muzdarip olması anlaşılmayacak bir şey değil. Lakin Ferzan Özpetek de ne çekerse çeksin merakla beklemekten vazgeçeceğimiz bir yönetmen değil. "Şahane Misafir"deki tökezlemesi biraz da ilk kez çalıştığı ortak senarist Federica Pontremoli'yle yaşadığı doku uyumsuzluğuna bağlanabilir. [2](#)

Filmin başrolündeki Elio Germano 'zavallı oyuncu adayı' Pietro rolüne hakikaten cık oturmuş.

Final çarçabuk ve yeterince etkileyici olamadan bağlanıyor.

uluslararası
international
12th İzmir
Film Festivali
Festival
21-28 Nisan 2012
April

TITANIC

ZAMANINDA MÜTHİŞ BİR POPÜLARİTE KAZANAN "TİTANİK", BİR SÜRE SONRA mizah malzemesine dönüşmüştü. İki aşğın geminin ucunda kollarını açıp verdikleri poz o kadar çok espri konusu oldu ki... Hatta geçtiğimiz günlerde bir TV şovunda Kate Winslet, filmin Oscar ödüllü şarkısı "My Heart Will Go On"u duyunca "kusacakmış gibi hissettiğini" söyleyiverdi ki, herhalde pek çok kişinin hislerine böylece tercüman oldu.

Bugün, "Titanik"i ilk kez seyredenler ne görecek? Ya da yeniden seyredecekler, yargılarını bir tarafa bırakabilirlerse, ne bulacaklar?

Bir kere ortada incelikli bir senaryo var. Senaryonun bir matematiği ve simetrisi de var. Karakterlerin başlarına gelecek olanların ipuçları önceden veriliyor ve film bitince sanki bir çember de tamamlanmış oluyor. Senaryo çok katmanlı, derinlikli bir metin değil belki ama zengin. Üstelik filmi sevmeyenlerin şikayetçi olduğu 'çiğlik'leri de haiz olmasına rağmen. Ama sonuçta bu bir Hollywood yapımı; iddialı bir gişe canavarı olarak tasarlanmış, büyük ölçüde seyirciye ve Akademi'ye göz kırıp cilve yapan epik bir felaket filmi.

Bill Paxton'ın canlandırdığı Titanik tutkunu -ama birazcık da define avcısı- Brock Lowett adeta James Cameron'ın alter egosu. Lowett'in batıktan çıkarmayı umduğu kocaman elmas, karşısına bir karakalem nü resimde çıkıyor ve resmin ait olduğu Rose (Gloria Stuart) devreye giriyor. Titanik'ten sağ çıkmayı başarmış bir avuç insandan biri olan Rose, ilerlemiş yaşına rağmen pırıl pırıl hafızasıyla Titanik'te olup bitenleri anlatmaya başlıyor.

Rose'un aşk hikayesi filmin içerisinde çok özel bir yere sahip. Sadece görsel zenginliği ve batma sahnelerinin görkemiyle hatırlanacak bir film değil "Titanik". Rose (Kate Winslet) ile Jack Dawson'ın (Leonardo DiCaprio) ilişkisi, aşka dair çok önemli tanımlamalar yapıyor aslında. Rose, intihar etmek üzereyken Jack tarafından kurtarılıyor ve bir insan ve bir kadın olarak müthiş bir dönüşüm geçiriyor. Cebinde sadece 10 doları, kumarda kazandığı gemi biletiyle ülkesine geri dönen, özgür ruhlu, yetenekli ve hayatı ne kadar sevdiği her ediminden

belli olan Jack tarafından kurtarılan Rose, onun sayesinde adeta yeniden doğuyor ve yaşamaya başlıyor. Jack'in ağzından çıkan her şey, Rose'u kendisine getiren varoluşçu bir terapiye dönüşüyor adeta.

Gemideki keskin sınıf ayrımı, felaketin boyutunun ne denli büyüdüğünü de açıklıyor. Filika sayısının sınırlı oluşu ve düşük mevkide yolculuk yapanların canlarının yok sayılması, filmin ikinci yarısında ortaya çıkıyor. Zaten Titanik'in tüm azametiyle denize açılıp dümendeki kaptanın beceriksizliği yüzünden buzdağına çarpıp ikiye bölünmesi adeta 1929 Ekonomik Buhranı'nın habercisi. Her ekonomik kriz, bedelini hep alt sınıflara, düşük ücretlilere ödetir. Kazada üçüncü mevki yolcularının filikalardan faydalanamaması ve birinci mevkidekilerin denize düşenlere gidip de yardım etmemesi hem tarihsel bir gerçek hem de kapitalist düzenin düşeceği krizin metaforu olarak da okunabilir. Ne de olsa "Bir memleket gibidir gemi."

Filmin özellikle ikinci yarısına yayılan kaza sahnelerinin görkemi karşısında şapka çıkarmak gerek. Hem insanların yaşadığı panik hem de geminin arka kısmının suya batışıyla ilgili sekansların bugüne dek çekilmiş en iyi felaket sahneleri olduğunu söylemek yanlış olmaz. Filmin bütününde sahneler arasındaki geçişler, kamera açıları, sanat yönetimi vb. her şey bu epik felaket filminin perdedeki görkemini artırmaya hizmet ediyor. Tabii oyunculuk anlamında da aynı şeyleri söylemek mümkün. Leonardo DiCaprio ile Kate Winslet'in 'patlama'sına yol açan filmde Billy Zane'i yeniden keşfetmek de ayrı bir zevk.

Evet, bir kez daha "Titanik'e bakmak, 15 yıl öncesinin Kate Winslet ve Leonardo DiCaprio'sunu yeniden ikonik rollerinde izlemek, 3D gözlüklerin ağırlığına rağmen gerçekten eğlenceli ve birazcık da nostaljik bir deneyim.

James Cameron'ın Rose'a "Bir kadının kalbi sırlarla dolu bir okyanustur" dedirtmesi!

Billy Zane'in tüm çabasına rağmen Cal, filmin en karton karakter olmaktan kurtulamıyor.

YÖNETMEN James Cameron
OYUNCULAR Kate Winslet, Leonardo DiCaprio, Billy Zane, Gloria Stuart, Kathy Bates, Bill Paxton, Frances Fisher, Bernard Hill, David Warner, Victor Garber, Jonathan Hyde, Suzy Amis, Ioan Gruffudd

YAPIM 1997 ABD

SÜRE 194 dk.

DAĞITIM Tigon

Felaketin 100. yıldönümünde, Titanik'e olan tutkusunun son örneği olarak James Cameron filmi 3D versiyonuyla karşımıza getiriyor.

AMERİKAN PASTASI: BULUŞMA

VİDEO PİYASASI İÇİN "AMERİKAN PASTASI" BAŞLIĞI ALTINDA NE KADAR DEVAMI çekilirse çekilsin, orijinal kadroyu barındıran ilk üç bölümün ardından gelen gerçek devam filmi bu. İlkini üzerinden tam 13 sene geçmiş. Ve izlerken sürekli bizi dürten duygu da, 1999'dan bugüne zamanın ne çabuk geçtiği, gençecik karakterlerin ne ara büyüyüp çoluk çocuğa karıştığı, orta yaşa geldiği...

İlk "Amerikan Pastası" (American Pie) seks, mastürbasyon, ergenlik azgınlıkları, ilk flörtler, porno siteler, web kamerasından 'röntgenleme' gibi pek çok konuya sınırsız ve tavizsiz yaklaşımla, kendinden önceki gençlik komedilerini bir kalemde silip atmıştı. Hollywood'un 'gençlik başımda duman' tarzındaki seks komedileri, nihayetinde ima yoluyla ve fazla aşırıya kaçmadan bu meseleleri anlatmayı deniyordu. "Amerikan Pastası" ise ilk kez tüm çıplaklığıyla, arsızlığıyla ve pek çokları için 'utanma' vesilesi sayılacak durumları gözler önüne pervasızca sermesiyle bir anda gişe canavarına dönüşüverdi. Genç kuşak, bu 'edepsiz' ama tam da kendilerini anlatan, milenyum kuşağına 'cuk oturan' filmi bağırklarına bastılar. Bekaretlerini kaybetmek isteyen dört erkeğin çaba ve hüsrancıları, kıvrak ve zekice yazılmış senaryo eşliğinde gerçek bir başarıya dönüşüverdi.

Çekingen, sakar Yahudi genç Jim; seks konularında oğluna öğüt vermek isterken en mahrem şeyleri patavatsızca dile getiren babası Bay Levenstein; sekste ve şakada sınır tanımayan Stifler; onun azgın annesi; Stifler'in annesiyle beraber olan sınıf arkadaşı Paul; ayrıca Oz ve Kevin... Tabii kızları da unutmamak gerek. Jim'in takıntısı Michelle; Mena Suvari'nin canlandırdığı Heather vs... Tüm bu gençlerin en 'özel' anlarında nahoş bir halde yakalanmaları (örneğin Jim'in annesinin tezgahta bıraktığı bir 'pasta' ile ilişkiye girerken basılması vs..) serinin komedi anlayışını oluşturan unsurlardı. İkinci filmde mezuniyetten bir yıl sonra bir araya gelen karakterler, üçüncü filmde bu defa Jim ile Michelle'in düğünü için buluştular.

Doğrudan video piyasası için üretilen 4, 5, 6 ve 7. bölümlerse, orijinal kadrodan yalnızca Jim'in babası rolündeki Eugene Levy'yi barındırırken, benzer temaları ısıtıp ısıtıp önümüze koymak dışında pek bir ayrıcalık sergileyemedi. 'Düğün'den dokuz yıl sonra çekilen "Amerikan Pastası: Buluşma" ise orijinal kadroyu neredeyse eksiksiz olarak yeniden karşımıza getiriyor. Jim ile Michelle, çocuk da olduktan sonra 'anne-baba' rollerini fazla benimseyerek ilişkilerindeki heyecanı kaybetmişler. Derken eski arkadaşlar, mezuniyet yıldönümünde bir araya gelmeyi tasarlıyorlar. Bir araya geldiklerinde ise karşılarında genç nesil olsa da, hınzırlıklarından bir şey kaybetmediklerini kısa sürede anlıyoruz.

Yine olmayacak anlarda olmayacak hallere düşmeler, dışkı esprileri, araya süs olsun diye katılmış gay karakterler/espriler (ki homofobi ile 'lütfedip gayleri normal kabul etme' arasında bıçak sırtında duran bir yaklaşım var), birbirinin annesi ile beraber olmaları yerli yerinde duruyor. Kazık kadar karakterlerin, lise düzeyinde davranışlar sergilemesi ise ne derece yutulur, tartışılır.

En başından beri, Amerikan gençliğini hayatta seksten başka derdi yokmuş gibi göstermekle 'itham edilen' seri, aynı zamanda 'erkeklerle yönelik cinsel espri anlayışını' da özenle muhafaza ediyor. Bütün diyalog ve sahnelerin tamamen seks üzerine kurulduğu, John Waters'ın "Kirli Utanç" (A Dirty Shame) filminde bir anda sekskolik haline gelen kasaba halkı gibi, herkesin her an seks düşündüğü yapım, buna karşın 'kaba' espri anlayışıyla yer yer güldürmüyor da değil. Bu da örneğin ülkemizde çekilen feci komedi filmleriyle karşılaştırıldığında, en azından hiç sıkılmadan izlenen, 'mış' gibi yapmayıp ele aldığı konunun hakkını zekice veren, önemsiz ama lunapark misali 'cılgın' bir eğlence vadeden bir komedi olduğunu gösteriyor.

 Benzer komedilerde olduğu gibi filmin en eğlenceli yanı, son jenerikteki fotoğraf galerisi.

 2003'teki "Amerikan Düğünü", aynı zamanda serinin en eğlenceli filmiydi. Bu bölüm ne yazık ki o seviyede değil.

ORİJİNAL ADI American Reunion
YÖNETMEN Jon Hurwitz,
Hayden Schlossberg
OYUNCULAR Jason Biggs,
Alyson Hannigan, Seann William Scott,
Chris Klein, Thomas Ian Nicholas,
Tara Reid, Mena Suvari,
Jennifer Coolidge, Eugene Levy
YAPIM 2012 ABD
SÜRE 113 dk.
DAĞITIM UIP

Amerikan gençliğini hayatta seksten başka derdi yokmuş gibi göstermekle 'itham edilen' seri, 'erkeklerle yönelik cinsel espri anlayışını' koruyor.

ÜLKÜCÜLER

SİNEMANIN İDEOLOJİK BİR MÜCADELE ALANI OLARAK BELİRMESİ MALUM SİYASİ iklime uygun olarak son yıllarda iyice öne çıkmaya başladı. Atatürk filmleriyle Kemalist duyarlılıklar, "Eşrefpaşalılar" ya da Said Nursi filmleriyle İslami yansımalar sinemamızda çoktan yer bulmaya başlarken, ülkücülerin bu mücadelede yer almamaları kaçınılmazdı elbet! Zaten bir süredir filmler ve dizilerdeki temsillerinden memnuniyetsizliklerini dillendiren ülkücü camia, açılış filmi olarak da "Ülkücüler" adlı belgeseli seçmiş anlaşılır.

Açıkcısı ülkücü camianın sinemayla ilişkisi düşünülmürse bu belgeselin çekilmesi bile elbet önemli bir adım. Lakin ortaya çıkan sonuç insanı kara kara düşündürüyor.

Belgeselin en azından, Türk siyasi tarihinin önemli hareketlerinden biri olarak kabul edilegelmesine layık bir film olması beklenirdi. Mesela kim bu ülkücüler, yakın tarihimizin önemli toplumsal ve siyasi hareketlerinden biri olarak nasıl bir serüven yaşadı, bu hareketle ilgili kimi iddialar, yargılar karşısında ülkücülerin yaklaşımı nasıldı gibi sorulara doğru düzgün cevap araması beklenirdi. Ama filmi çeken Halil Sarı, Bilal Kalyoncu'nun bu taraklarda bezi yok. Film, 12 Eylül askeri darbesinde biz de zarar gördük gibi bir bilinen tarihsel gerçeğe sıkıştırıyor kendini.

Ağırlıklı olarak ülkücü camianın ileri gelenleriyle yapılan söyleşilerle kotarılan ve anlatılanların canlandırmasıyla ilerleyen belgesel, daha ilk sahnesinden itibaren kaba bir propaganda filmine dönüşüyor. Ülkücülüğe 'bilinen ve bilinmeyen her şeyden sorumlu olmak' gibi bir tanımlama getiriliyor, '9 ışık' bile doğru düzgün anlatılmıyor. Sosyalistler dinsiz imansızdı, biz olmasaydık komünistler ülkeyi satacaklardı gibi hamasi suçlamalar, Deniz Gezmiş'ler lüzumsuz insanlardı gibi fütursuz 'tespitler' girila akıp gidiyor. Oysa bu serüvene daha insani bir yönden bakılamaz mıydı? Böylece, ölen onlarca gencin anısı daha iyi yaşatılamaz mıydı? Ama galiba bu bakışın ülkücü camiada ortaya çıkması için daha çok zamana ihtiyacımız olacak.

Kaba propaganda filmini ister solcular, ister sağcılar çeksin baştan şerh koymak, hem sinema sanatına hem de insan zekasına saygı adına adeta bir zorunluluktur. Neticede bu tür yapımlar seyircinin söylenen, gösterilen her şeye inanacağı ön kabülüyle yola çıkar. Ama verilen bilgiyi sorgulayan seyirci karşısında da film tuzla buz oluverir.

Ülkücü hareketle ilgili kimi akademik çalışmaları, kitapları bir kenara bırakın, Google yardımıyla edineceğiniz bilgiler bile belgeselin inandırıcılık konusunda nasıl çıkmaz içerisinde olduğunu gösteriyor. Bir ayrıntı versek galiba derdimiz anlaşılacak. Belgeselde Mehmet Ali Ağca, Haluk Kırıcı, Abdullah Çatlı, Oral Çelik, Alaattin Çakıcı, Ökkeş Şendiller gibi nice ünlü ülkücüden nedense hiç söz edilmiyor.

12 Eylül askeri darbesinin ülkücü camiada bir travmaya neden olduğu bilinir. Devlet, millet adına mücadele ettikten sonra devlet babanın tokadını yemenin camiada nasıl şaşkınlığa yol açtığıyla ilgili onlarca yazı arşivlerde, kitap sayfalarında duruyor. Ama bunun camia tarafından çok itiraf edilen bir gerçek olmadığı da bilinir. Ki 12 Eylül sürecinde "Biz içerdeyiz ama fikirlerimiz iktidarda" gibi bir söylemin ülkücü camianın darbeye 'olur verdiği' şeklinde yorumlanması da bu yüzdendir. Ama artık bu gerçek itiraf ediliyor.

Darbeyi yapan askerlere karşı negatif söylem belgeselde kendine yer buluyor. Hatta öyle ki bir Türk askerinin namaz kılan bir ülkücüye dipçikle dövdüğü bile gösteriliyor. (Bu bir başka filmde gösterilse emin olun ülkücüler, Türk askeri böyle yapmaz diye itiraz eder) Ama tam da 12 Eylül'le hesaplaşıldığı bir dönemde ülkücülerin hiç olmazsa bu darbenin küresel arka planını, aradan geçen 32 yılın sonunda anlamış olduğu beklenirdi. Ama belgeselden anladığımız bu pek anlaşılammış.

Belgeselin tek artısı ülkücülerin sinemada nasıl varolabileceklerine ilişkin iyi bir izlenim vermesi.

Kaba propaganda filmlerine günümüz sinema dünyasının prim vereceği inancı...

YÖNETMENLER Halil Sarı, Bilal Kalyoncu

YAPIM 2012 Türkiye

SÜRE 120 dk.

DAĞITIM Özen Film (Siyah Türk)

Bu belgesel kaba bir propaganda. Mehmet Ali Ağca, Haluk Kırıcı, Abdullah Çatlı, Oral Çelik, Alaattin Çakıcı, Ökkeş Şendiller gibi ülkücüler pas geçiliyor.

MEVSİM ÇİÇEK AÇTI

YÖNETMEN Ali Levent Üngör

OLYUNCULAR Turgay Tanülkü,

Mehtap Bayrı, Onur Şan,

Feriha Ecem Çalık, Yavuz Bingöl

YAPIM 2012 Türkiye

SÜRE 110 dk.

DAĞITIM Medyavizyon (Yalınayak Film)

Kadına yönelik
şiddeti sosyal
sorumluluk projesi
edasıyla ele alan
senaryo fire veriyor.

ALMANYA ACI VATAN", "40 METREKARE ALMANYA" VE DİĞER AKLİSELİM gurbetçi filmlerini çekmiş üstadlar, "Mevsim Çiçek Açtı"yı görselelerdi, yıllar sonra sinemamızın gerilediği noktaya bakıp dehşete düşerlerdi kuşkusuz.

Öncelikle bu filmin niyetinin hayli 'feminist' olduğunu söylemek gerek. Zira konusu Almanya'da yaşayan Türk kadınlarına, Türk erkeklerince uygulanan şiddet hakkında... Amma velakin, sonuç itibarıyla, seyirciye şiddet uygulayan bir film çıkıyor ortaya.

"TV filmi gibi" şeklindeki standart eleştiriyi bir kenara bırakalım, bu filmi böyle eleştirmek, kolaycılık olur. Çünkü benzeri, ama en azından oyunculuk ya da senaryosuyla incir çekirdeğini doldurmayı başarmış filmler de izlemekteyiz bolca; tüm teknik yetersizliklerine rağmen... O yüzden TV filmi (bitmeyen süresi nedeniyle dizi mi demeli?) havasını bir kenara bırakalım...

En iddialı unsuru olan ve kadına şiddeti sosyal sorumluluk projesi edasıyla ele alan senaryosu

her açıdan fire veriyor öncelikle. Biraz daha ciddi, biraz da politik, biraz daha şairane olayım dedikçe iyice bocalıyor. Karakterler de... Çiçek dışındaki karakterlerin ne geçmişlerini öğrenebiliyoruz ne de hayattaki motivasyonlarını... Çoğu karakterin yeryüzüne inmiş birer 'melek' edasıyla dolaşması da cabası. Filmin politik söylemi ise ayrı mesele. Hakiki solcu olmanın emaresi boğazlı kazak giymek, üzerine yün atkı takmak ve bir de kirli sakal bırakmak! Duvardaki Deniz Gezmiş ve Yılmaz Güney posterlerini de unutmamalı...

Yavuz Bingöl'ün filmdeki 'baba' karakterinin senaryodaki ağırlığını anlamak için daha derinlikli bir bakış gerekiyor herhalde. Tıpkı kahramanların isimlerinden doğan film adı gibi. Peki sonuçta izleyene mi, film ekibine mi geçmiş olsun demeli? İşte cevaplanamayacak kadar 'derinlikli' bir soru...

Dikkat çektiği konu ve Feriha Ecem Çalık'ın çabası...

Bunun dışındaki her şey...

AMERİKAN PASTASI: BULUŞMA

MEVSİM ÇİÇEK AÇTI

ŞAHANE MİSAFİR

TITANIC

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	BURÇİN S. YALÇIN
AMERİKAN PASTASI: BULUŞMA		★★				
MEVSİM ÇİÇEK AÇTI						
ŞAHANE MİSAFİR	★★★			★★	★★	★★
TITANIC	☆☆☆☆☆	★★★		★★★	★★	☆☆☆☆☆
ÜLKÜCÜLER				★	★	
AÇLIK OYUNLARI	★★★	★★★★	★★★		★★★★	
AŞKIM BENİM					★★	
BÜYÜK MUCİZE					★★	
EL YAZISI						★★
GÖKTEN BİR UYDU DÜŞTÜ						★★
GRİ KURT	★★★	★★★		★★★★	★★	★★★
KAOS: ÖRÜMCEK AĞI					★	
ÖLÜM DENİZİ		★★★★		★★★	★★★★	
ÖLÜM YOLCULUĞU		★★			★★	
PAMUK PRENSES'İN MACERALARI					★★★★	★★★
PATLAK SOKAKLAR: GERZOMAT		★★	★	★		
SİĞİNAK	★★★	★★★★		★★★	★★★★	★★★★
SİYAHILI KADIN	★	★★★	★	★★	★★	★★
SON VURGUN				★★		
SÜPERTÜRK						★
ŞANSA BAK		★★★★			★★★★	★★
TİTANLARIN ÖFKESİ	★★	★★		★★	★★	★★★
KÖPRÜ ÜSTÜ AŞIKLARI	★★★★	★★★★	★★★	★★★★	★★★★	
LABİRENT	★★★	★★★	★★	★★★	★★★	★★★
TENTEN'İN MACERALARI		★★★★	★★	★★★	★★	★★

EKREM BORA'NIN ARDINDAN "SUÇLULAR ARAMIZDA"

1964 yapımı Metin Erksan filmi "Suçlular Aramızda", geçtiğimiz günlerde yitirdiğimiz usta oyuncu Ekrem Bora'yı da unutulmaz ve ölümsüz kılan, sıra dışı bir kara film örneğidir...

SİNEMAMIZIN PEŞ PEŞE KAYIPLAR VERDİĞİ GÜNLERDEYİZ YİNE... GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ PAŞA GÜNDOĞDU, SİNEMATEK'İN kurucularından gazeteci-yazar Hüseyin Baş ve Ekrem Bora da ayrıldılar aramızdan. Belki de en doğrusunu Cüneyt Arkın söyledi: "Sıra hepimize gelecek..."

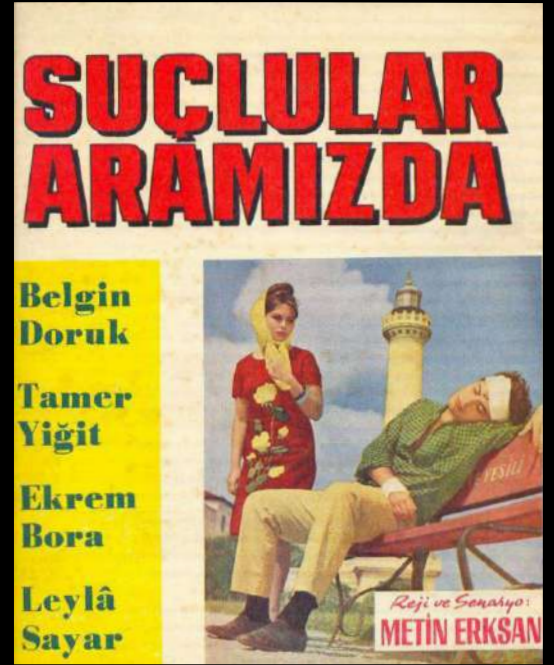
78 yaşında ölen Ekrem Bora, rol aldığı 132 filmle sinemamızda ayrıksı izler bırakmış, ilginç bir çizgi çekmişti. Yeşilçam imajına bakıldığında Cüneyt Arkın ile Önder Somer arasında bir yerde durduğu söylenebilecek, Metin Erksan'ın deyimiyle "Yüzünde 15 ayrı kişiliği barındırabilen", iyiyi de kötüyü de canlandırırken kişisel damgasını vurabilen bir aktördü Bora. Hatta Bora'nın dönemindeki diğer jönlere açısından değerlendirildiğinde, özellikle mimik ve beden dili açısından dünya standartlarını yakalayabilen bir oyun gücü olduğu da iddia edilebilir.

1964 tarihli Metin Erksan filmi "Suçlular Aramızda", Ekrem Bora'nın oyunculuk yeteneklerini doya doya seyredebileceğimiz, pek çok yönden sıra dışı bir filmidir. Erksan'a 1965 yılının İzmir Enternasyonal Fuarı 1. Film Şenliği'nde 'en iyi yönetmen' ödülü kazandıran "Suçlular Aramızda"yı anımsarken, ölümsüzlüğe uğurladığımız Ekrem Bora'yı da saygıyla anıyorum.

Senaryosu da Metin Erksan tarafından yazılan, müzik çalışmasını Fecri Ebcioğlu'nun yaptığı "Suçlular Aramızda", 1960'ların Türkiye'sindeki sınıf farklılıklarına keskin bir bakışla dikkat çeken, burjuvazinin ve sosyalik yaşamın doğal kokuşmuşluğuna net tavırla yaklaşan bir toplumsal eleştiri örneğidir. Öykü bir soygunla başlar. İki hırsız, Tarabya civarındaki ihtişamlı bir yalıdan 350 bin lira değerinde bir gerdanlık çalar. Fakat gerdanlığı satmak için götürdükleri kuyumcu, malın sahte olduğunu söyler. Duruma çok bozulan gariban hırsızlar, yalının sahibi olan, sağı solu acımasızca çarparak zenginleşmiş

armatör Halis Bey'e (Atıf Kaptan), durumu basına açıklamakla tehdit etmek amacıyla telefon açarlar. Telefona, babasının işlerini devralmış olan oğlu Mümtaz (Ekrem Bora) çıkar. Aslında o da karısı Demet'e (Belgin Doruk) düğün hediyesi olarak verilen gerdanlığın sahte olduğundan habersizdir. Mümtaz da en az babası kadar gaddar, işçilerinin yemek paralarında bile gözü olan, "Bana sendikadan, iş kanunundan söz etmeyin" diyen bir kapitalisttir. Olayın gazetelere yansımaları önlemek, 'aile şerefini kurtarmak' için hırsızlarla buluşmaya ve onlara 40 bin lira verip sahte gerdanlığı geri almaya razı olur. Buluşma gecesi hırsızlardan biri olan Yusuf'u (Hakkı Haktan) öldürür, parayı vermez, gerdanlığı geri alır... Cinayet sırasında gizlenmiş olan diğer hırsız Halil (Tamer Yiğit), bu kez Yusuf'un aç sefil perişan kalan karısı ve dört çocuğu için 'kan bedeli' istemeye gider Mümtaz Bey'in ofisine. Aşağılanır, kovulur. O da olan biten her şeyi, Mümtaz'ın karısına anlatır. Bu sırada gerdanlık, Mümtaz'ın metresi Nühket'in (Leyla Sayar) boynundadır...

Özellikle görüntü çalışması açısından bir Metin Erksan filmi olduğunu hemen her sahnesinde belli eden "Suçlular Aramızda"da, gencecik Tamer Yiğit ve kötü adam rolünün hakkını mükemmel veren Ekrem Bora'nın oyunculukları bir adım öne çıkar. İkisinin de kariyerinde gerçekten de bir yıldız gibi parlamaktadır bu film. Ekrem Bora'nın ofiste Halil'le konuşması, kaza geçiren karısını hastanede ziyaret etmesi ve vantilatör karşısında serinlemesi, aradan geçen 49 yıla rağmen bugün de hayranlık uyandırıcı sahneler olarak belirirler karşımızda. İşadamı Mümtaz, Halil'in Demet'i uyarırken söylediği gibi 'her türlü kötülüğü yapabilecek tehlikeli bir adam'dır

ve Ekrem Bora bu karakteri büyük doğallık içinde, herhangi bir abartıya kaçmadan canlandırır.

Erksan'ın iletmek istediği mesaj açısından "Suçlular Aramızda"nın en çarpıcı sahnesi, hırsızlara 40 bin lira teklif eden Mümtaz'ın, olayı anlattığı babasından 50 bin lira istemesidir. 10 bin lirayı bebe indirecektir, sonra da tamamını! Cinayetten haberdar olan Halis Bey ise durumu hemen çakozlar, ne de olsa kaçın kurasıdır, "Paramı kaptırmam sana" der ve parayı oğlundan geri ister!

Gerçekte kimin hırsız olduğunu; zenginlik, yozlaşma, yoksulluk, saflık temaları ile yalı ve gecekondu mekanları üzerinden anlatan "Suçlular Aramızda", yerine göre sert, yerine göre yumuşak yüz hatlarıyla gördüğümüz Ekrem Bora'yı da unutulmaz ve ölümsüz kılan bir kara film örneği olarak yer alır sinema tarihimizde.

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

ELM SOKAĞI KABUSU

Modern sinemanın en ünlü korku ikonlarından Freddy'nin doğuşunu müjdeleyen 1984 yapımı Wes Craven klasığı, tüm devam filmlerinin ve başarısız yeniden çevriminin yanında halen ışıl ışıl ayakta duruyor. Filmin sürprizi ise ilk kez kamera önüne geçen 21 yaşındaki Johnny Depp.

D ESPOT BABASI YÜZÜNDEN ZORLU BİR ÇOCUKLUK VE GENÇLİK DÖNEMİ GEÇİREN, YİNE ONUN ZORUYLA KATI BİR DİN

eğitiminden geçen, ancak üniversite yıllarında 'günah saydığı' sinemayla tanışarak kabuğunu kırabilmiş bir yönetmen Wes Craven... O merak ve heyecanla kendini setlerde bulan, ilk "13. Gün"ün (Friday The 13th) yönetmeni olarak tanınan Sean S. Cunningham'ın yanında asistanlığa başlayan Craven, 1972'de kendisine ısmarlanan düşük bütçeli bir korku filmiyle adını hemen duyuruverir. "Kanlı Tecavüz"ü (The Last House On The Left) bizzat yazıp yöneten Craven, 1977'de benzer başarıyı "Tepenin Gözleri"nde (The Hills Have Eyes) de sergiler. Arada başka korkulara imza atar; gelgelelim asıl başarı altıncı sinema filmi olan "Elm Sokağı Kabusu" (A Nightmare On Elm Street) ile gelecektir.

Oysa bu efsane filmi hayata geçirmek hiç de kolay olmaz. Büyük film stüdyolarını kapı kapı dolaşıp senaryosunu gösteren Craven, gençleri rüyalarında öldüren Freddy karakterinin yeterince ürkütücü olduğuna kimseyi ikna edemez. Nihayetinde henüz emekleme aşamasında olan New Line Cinema'yı arkasına alıp, biraz da kendi toparladığı paralarla bu işe soyunur. Heather Langenkamp, Johnny Depp, Robert Englund gibi henüz kimsenin tanımadığı genç oyuncularla, el emeğiyle oluşturulan efektlerle ama en mühimi hikayesine olan inancıyla ortaya "Elm Sokağı Kabusu" çıkar.

Çocukları kaçırıp öldürdüğü gerekçesiyle tutuklanan ama yasalardaki bir açık sebebiyle salıverilen Fred Krueger (yani bildiğimiz Freddy), öfkeli kasaba halkı tarafından yakılarak öldürülmüştür. Yıllar sonra

gençlerin rüyalarına girerek, cinayetlerine kaldığı yerden devam eder. Ancak 'yanık' suratlı, ustura parmaklı, kırmızı-yeşil kazaklı bu canı, rüyada saldırdığı gençleri 'gerçekten' öldürebilmektedir. Tek çare ise ya uyumamak ya da onunla kendi kurallarıyla savaşmaktır.

Sonradan yedi kez devamı çekilen, 1988-1990 arası "Freddy'nin Kabusları" (Freddy's Nightmares) adlı 44 bölümlük bir TV dizisi yapılan, 2010'da yeniden çevrilen "Elm Sokağı Kabusu" bugün sinema tarihinin en popüler figürlerinden birini doğuran film olarak selamlanıyor. Freddy; Drakula, Frankenstein gibi film evreninin en ünlü korku kahramanları arasında yer alıyor artık...

Wes Craven'ın zengin hayal dünyasından çıkan bu karakteri aslında belki de 'despot babası'na borçlu olduğumuzu görüyoruz. Zira Freddy, tıpkı Wes Craven'ın babası gibi ancak 'kabus'larda görülebilecek korkutucu bir 'erkek' figür. Yakılmadan evvel çocukları bu dünyadan koparıp hastalıklı düşüncelerine alet etmiş. Yakılıp öldürüldükten yıllar sonra ise dinen 'günah' sayılabilecek bir eylemi; gençlerin 'özgür seks' yapmalarını cezalandırıyor adeta. Craven, işte böylelikle belki bilerek belki bilinçdışı yarattığı Freddy karakteriyle aslında babasını ete-kemiğe dönüştürmüş oluyor. Ve 'cezalandırma' sırası, sinema aracılığıyla da olsa bu kez Craven'a geçiyor. Onu defalarca öldürerek, dünya çapında tüm insanların 'nefret' ve 'korku' nesnesi haline dönüştürerek...

1980'lerin "Yabancı" (Halloween) ve "13. Gün" serileriyle alıp başını giden korku furiasına denk düşen ancak özgün hikayesiyle onların arasından hemen sıyrılan "Elm Sokağı Kabusu", korku türüne de eşsiz bir katkıda bulunur. O güne dek korku filmlerinde saldırı,

canı bir katil, şeytan, kurtadam, vampir gibi somuta indirgenebilen varlıklardan gelirken, Freddy herkesi ters köşeye yatırır. Ona ne bildiğimiz silahlar, ne haç, ne sarımsak, ne gümüş kurşun, ne kazık, ne de İncil'den ayetler işlemez. Filmdeki kurbanlar gibi seyircinin de Freddy'nin nasıl yok edilebileceğine dair en ufak bir fikri yoktur. Tek bilinen şey, gençlerin rüyada onu tutup uyanabildikleri anda Freddy'yi gerçek dünyaya taşıyor olmalarıdır.

Rüyada olan bitenin gerçekte olması ise, dediğimiz gibi sinemada bir 'ilk'tir. Diğer korku filmlerinde bir şekilde 'kaçma'nın yolu bulunurken, istisnasız her insanın teslim olduğu 'uyku'da böyle bir vahşetin yaşanması, korku filmi meraklılarına da 'üç buçuk' attırır o dönem... Craven aynı zamanda film dilinde eşya/nesne kullanımının önemini de gayet iyi bilerek, Freddy'ye benzersiz bir 'imaj' yaratır: parmak uçlarına usturalar takılı bir eldiven, kırmızı-yeşil çizgili kazak, eski püskü bir şapka ve altından kasların-damarların gözükteği yanık bir surat.

Bugünün yıldız oyuncusu Johnny Depp'in ilk kamera önü deneyimi olan "Elm Sokağı Kabusu"nda iki 'tanıdık' oyuncuya da rastlarız. 1950'lerden beri film ve dizilerde boy gösteren John Saxon, filmin esas kızı Nancy'nin babası rolünü üstlenir. Alkolik anneyi ise "Nashville" ile Oscar'a aday olmuş Ronnee Blakley canlandırır.

1996'da "Çığlık"la (Scream) korku türünde ikinci defa çığır açan Wes Craven'ın filmini, meşhur tekerlemeyle selamlayalım:

"Bir-iki, Freddy senin için geldi
Üç-dört, kapını sıkı sıkı ört
Beş-altı yakala haçını
Yedi-sekiz yatağa geç gireriz
Dokuz-on artık uykuya son" ❏

MÜZİĞİMİZ

Sinemayı her filmiyle yeniden keşfetme güdüsünü hâlâ koruyan, 'Yeni Dalga'nın ve modern sinemanın mimarlarından Jean-Luc Godard imzalı "Müziğimiz", yaşadığımız boşluğu ve çıldırmış kötücüllüğü, bir tokat gibi çarpıyor yüzümüze.

GODARD DEYİNCE, ŞÖYLE BİR DURUP DÜŞÜNMEK GEREK İŞİN ASLI. SADECE YEDİNCİ SANATIN DEĞİL, ÇAĞIMIZIN EN ÖNEMLİ sanatçılarından biri kuşkusuz Jean-Luc Godard. Sinemanın Joyce'u, Picasso'su ve meseleye nasıl yaklaşıldığına bağlı olarak; belki daha da fazlası o... 1930, Paris doğumlu sinemacı, modern sinemaya getirdiği yeniliklerden çok, hayata karşı tavrı, bir entelektüel olarak toplumsal oluşlara karşı gösterdiği etki-tepki ve tarihsel bilinciyle kelimenin tam anlamıyla bir fenomen. Sineması ise geniş çaplı. İçine girilmesi çok kolay değil ve talep edici. Yeni Dalga'nın manifestosu "Serseri Âşıklar"ın (À Bout De Souffle) kültürel şokundan bu yana, hep sarsıcı ve devrimci işlerle marjinal selamlar gönderiyor perdeden.

Godard'ın, 2004'te yazdığı, yönettiği, kurguladığı ve 'görüldüğü' "Müziğimiz" (Notre Musique), savaş, mitler, sinema ve insan doğasının çelişkileri üzerine zorlayıcı ve kışkırtıcı bir görsel şiir adeta. Dante'nin "İlahi Komediya"sına öykünen Godard, filmi üç bölümlü bir makale-film olarak tanımlıyor. Cehennem (savaş görüntüleri), Araf (Saraybosna) ve Cennet (Amerikan deniz kuvvetlerinin koruduğu bir ırmak) adlarında üç 'krallık' bölümünden oluşan film, tarih, edebiyat, felsefe ve ahlak yoluyla 'çağdaşlığı' suçluyor. Dante'nin ünlü eserini, yeni dünya düzeninin vahşiliğine değinmek için başlangıç noktası olarak kullanan sinemacı, 'Cehennem' bölümünde savaşın tahribatına ve insanın acılarına değinmeye çalışmış. Bu bölümde, dokümanter görüntüler -ki özellikle savaş görüntüsü montajları-, haber arşivleri, otobiyografik

anlar ile türe ait ünlü filmlerden alıntılanmış kareler yer alıyor. Üç bölümün en uzun olan 'Araf', Saraybosna'da bulunan Mostar Köprüsü'nün yıkılmasına ve ardından girilen restorasyona değinirken, suçtan, suçun affedilmesine uzanan bir köprü inşa edilmesine tanık ediyor bizi. Bu bölümde, insanlık için bir mola yeri olarak yansıtılan Saraybosna'da düzenlenen ve Godard'ın konuşmacı olarak katıldığı bir edebiyat konferansına da yer veriliyor. Son krallık 'Cennet' ise, ilk bakışta narin bir orman ve dingin bir gölün bulunduğu huzur dolu bir yer gibi görünüyor; üstelik Amerikan askerlerinin koruması altında. Ama görüntünün altındaki gerçek bambaşka.

Sert ve içsel bir dehşetle sarmalanmış yapım, çarpıcı ve düşündürücü imgelerle yüklü, farklı bir 'müzik'. Genel anlamda Godard'da ve "Müziğimiz"de bizi etkileyen nokta; kültürel verilerin ve yaratılan yapay olayların kolajları. Sanki her şey, görüntüler, sesler, karakterler, metaforlar ile mantıksal kıyaslar, politik yarı gerçeklerle, kültürel kodlamaların öfkeli denizinde yüzyorlar. Ana aksiyon belki de, yaşamı soyutlamadan kurtararak, somut olanın rahatlığına geri dönme mücadelesi. 'Varoluşçu göstergebilim' denilebilir belki bunun adına çünkü bu dünya görüşünün ana hedefi, 'benliğin' yeniden onaylanması.

Üstelik bu zor iş, kafamızı sürekli karıştıran çok sayıda imgeyle yüzleşerek ve onları analiz etmeye çalışarak başarıyor. Edebiyatta; Sartre ve Camus'da olduğu gibi, kavram ve kuramlarla mücadele etmenin ötesinde; daha çok bunların içinde ifade edildikleri diller karşı bir meydan okuma perdesi yansıyanlar.

Bazılarınca kuşkuyla yaklaşılın, fazla zorlama ve snop bulunan filmde; film eleştirmeni, sinemacı, yazar, akademisyen olmasının yanı sıra, 'sosyalist sinema'nın savunucusu bir siyasi eylemci olan Godard ısrarla; "Hayat var, ölüm ise yok" diyor. Yaşarken ettiğimiz tanıklıkların, verdiğimiz tepkilerin, aldığımız tavırların ve samimi duyarlılığımızın bizi 'insan' kıldığını söylüyor. Gerisi boştur diyor... "Gerçekçilik, gerçekliği yeniden üretmeye değil, şeylerin gerçekten nasıl olduklarını göstermeye dayanır" diyen Brecht'e omuz veren Godard, Gazette Du Cinéma ve Cahiers Du Cinéma'da savunduklarını çektiği gibi çekmiş "Müziğimiz"i de. Meseleleri anlama, analiz etme tutkusuyla, ikon kırıcı, ilerici, özgür, yapısal ve diyalektik bir sinemayla. Muhalif kimliğiyle baskı, şiddet ve haksızlıklara başkaldıran Godard, hep başına buyruk denetimsiz bir sinemayı savunduğu gibi dokunmuş "Müziğimiz"e. Hayatın spontane anlarını, gerçeküstü bir şiir gibi taşımış beyazperdeye. Farklı ve benzersiz bir estetiği, eksiksiz bir tarihsel bilinç ve yaklaşımla süslemiş. Gerçeğin buz gibi yüzünü, bazen haşın, bazen kırılğan fakat son derece zarif, yenilikçi ve şaşırtıcı biçimde sunarak.

Sarah Adler, Nade Dieu, Rony Kramer ve bizzat Godard'ın rol aldığı, Çaykovski notalı piyano sesiyle desteklenen yapımın, Avrupa Film Ödülleri'ne iki dalda aday gösterilip, San Sebastian Film Festivali'nde FIPRESCI ödülünü kazandığını da ekleyelim. Bir de şunu tabii; insanlığın yok olma ve yeniden iyileşme döngüsünü acımasızca sorgulayan Godard usta, İsviçre'deki evinde dünyayı izlemeyi ve çiçek sulamayı sürdürüyor. [\[1\]](#)

KÖPRÜ ÜSTÜ AŞIKLARI

YILLARCA HER YAZ İSTANBUL BEYOĞLU SİNEMASI'NDA TERTİPLENEN 'YAZ Şenliği' seçkilerinde bıkmadan izlenen filmlerden biri oldu "Köprü Üstü Aşıkları"...

Film eleştirmenliğinden sinemaya geçen Léos Carax'ın sinemada melankolik romantizmin doruklarında gezinen filmi, Amerika'da Carax ve dağıtımçı arasındaki anlaşmazlık yüzünden tam sekiz yıl sonra vizyona girebilmişti... Amerika'da çıkan bazı eleştirilerde filmin şöhretinin şişirildiği ve bazı sahnelerin güzelliğinin hakkı verilerek eninde sonunda 'gösterişçi' bir film olduğu da yazılmıştı.

Amerikalıların "Köprü Üstü Aşıkları"nı böyle okuması çok da şaşırtıcı değil aslında... Çünkü film gerçekten de aşk mefhumuna son derece Avrupalı bir bakış açısıyla değiniyor... Sokaklarda yaşayan gösteri sanatçısı Alex'in, yine sokağa düşmüş ve giderek kör olan başka bir sanatçıyla yaşadığı bu şiddetli aşk, ancak Avrupa kültüründen nasiplenmiş filmlerde olduğu gibi özgür ve de özgün anlatılabilmekte... Carax'ın yaptığı en büyük gösteriş ise bir metafor olarak filmin orta yerinde duran Pont-Neuf köprüsünü olduğu gibi kapatmak olmalı... Carax bazı sahneler için Paris'in Seine nehri üzerindeki bu en eski taş köprüsünün bire bir kopyasını bile yapmış... Üstelik yakınlarındaki 60 yıllık ünlü alışveriş merkezi Samaritaine'in bile dış cephesinin kopyasını yaptırmış. Fransız İhtilali'nin 200. yılının kutlamalarını da filmine son derece şık bir şekilde monte eden Carax, 60'ların melankolik-romantik Fransız filmlerinin modern bir uyarlamasına da ulaşmış olmuş böylece.

Alex ve Michéle'in aşklarına ev sahipliği yapan ve onarım için kapatılmış Pont-Neuf köprüsünün başlangıçta iki sahibi vardır. Alex ve onu baba gibi kollayan yaşlı bir bilge Hans. Ancak Alex'in geçirdiği bir kaza yüzünden hastanede olduğu gece köprüye bir yabancı daha yerleşir... Bir göz hastalığı yüzünden giderek körleştiği ve eski sevgilisi tarafından kalbi kırıldığı için, varlıklı ailesini terkedip kendisini sokaklara bırakan yetenekli ressam Michéle köprüde kalmaya başladığı daha ilk günde Alex'i kendisine aşık eder. Bu öyle bir

aşıktır ki Michéle uyuduğunda Alex uyanık kalmak istemez, çünkü çok yalnızlaşır! Neredeyse ikisinin bir arada olduğu her sahnede Alex gözlerini Michéle'den ayıramaz. Onun bütün 'çıkış' yollarını bencilce bir tavırla kapatır ki köprüden uzaklaşp kendisinden ayrılmasın... Ama bütün bunlara rağmen bunu da başaramayacaktır...

Aşık olduğundan beri ancak Hans'ın verdiği ilaçlarla uyuyabilen Alex'e ilaçsız uyumayı öğretmeye çalışır Michéle de. Alex'in bir türlü büyümeyen çocuksuluğu, iflah olmaz ve gözü kara inatçılığına rağmen Michéle de onu sever. Ama bir köprüde yaşıyor olmaları aşklarının sınanmasına engel değildir... Michéle Alex'in içindeki kavgayı dindirmeye çalışır. Onun zihnini açmak ister adeta... "Ben sana ufuk çizgisini göstermeye çalışıyorum. Sen hâlâ ayaklarına bakıyorsun" der... Bir kadının aşkını kazanan adam onu haketmek için artık büyümek zorundadır neticede... Michéle giderek körleşmesine ithafen ondan şunu ister: "Benim için herşeyi 'büyük' ölçülerde yapman gerekiyor. Küçük gülümsersen göremem, kocaman gülmen gerek." Bu ve bunun gibi aslında 'metaforik' diyaloglar tabi ki izleyiciye dokunacaktır... Alex'in Michéle'ye "canımı yakıyorsun" demesi metaforik olduğu kadar aşık olmanın en doğrudan ifadesi değil de nedir ayrıca?

Nitekim Carax'ın karakterleri az konuşurlar ama etkili konuşurlar. Zaten filmlerinin tutkunları onun bu kısa ve net feylesof diyaloglarına ve onları içeren melankolik sahnelemelerine vurulurlar. Carax Paris'i neredeyse bomboş gösteren bu filmde, özellikle 200. yıl kutlamaları sırasında, aşıkların havai fişekler ve birbirine bağlanmış farklı türde müzikler eşliğindeki danslarını sinema tarihinin en büyüğü sekanlarından biri yapmayı başarmıştır...

Suyla gelen bir 'arınma'dan sonra gelen ve açıkça "L'Atalante"ye yapılan bir göndermeyle sona eren film yıllar sonra DVD'siyle yeniden sevenleriyle buluşuyor... [\[1\]](#)

Juliette Binoche ve Denis Lavant çok samimi performanslar vererek üzerlerindeki bütün ilgiyi film boyunca koruyorlar...

Alex'in aşkı yüzünden şirazesini yitirdiği bazı sahneler kimileri için zararlı bir 'aşırılık' da içeriyor olabilir...

ORJİNAL ADI Les Amants Du Pont-Neuf

YÖNETMEN Leos Carax

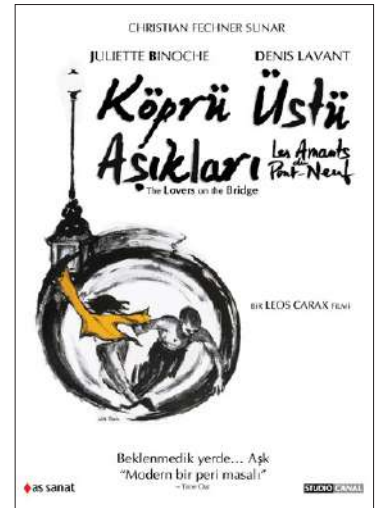
OYUNCULAR Juliette Binoche,

Denis Lavant, Klaus-Michael Gruber

YAPIM/SÜRE 1991 Fransa, 120 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 2.0 DD Fransızca

ŞİRKET As Sanat (Studio Canal)

Bazı filmler gördüğünüz çok güzel bir rüya gibi nakşeder beyninize... "Köprü Üstü Aşıkları" işte öyle bir filmidir...

LABİRENT

YÖNETMEN Tolga Örnek

OYUNCULAR Timuçin Esen,

Meltem Cumbul, Sarp Akkaya,

Rıza Kocaoğlu, Umut Kurt, Ozan Bilen

YAPIM/SÜRE 2011 Türkiye-Almanya, 118 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD Türkçe

ŞİRKET Tıglon (Ekip Film)

Tolga Örnek,
meselesini popüler
sinema kuralları
içinde gezinerek
dillendiriyor.

SİMDİLERDE GÖSTERİMDE OLAN "KAOS: ÖRÜMCEK AĞI" NIN YAPAMADIKLARINI görünce, Tolga Örnek'in "Labirent"inin hakkını vermek kaçınılmazlaşıyor bizim için. Her iki filmin de benzer bir motivasyonla hareket ettiği söylenebilir, ama Örnek'in filmindeki karakter derinlikleri ve hikaye anlatma becerisinin "Kaos"ta olmadığı da aşikar.

Neyse... Konumuz "Kaos" değil, "Labirent"...

Türkiye'de devasa bir eylem hazırlığındaki İslamcı terör örgütünü engellemek için çabalayan istihbaratçıların hikayesini anlatıyor bu film. Amerikan sinemasının uzmanı olduğu bu alanda top çevirmek bizim için zor, ama Tolga Örnek'in bu işten alınışın aklıyla çıktığını kabul etmek gerek öncelikle. Yönetmen, çerçevesi belli olan hikayeyi anlatırken, işin yalnızca aksiyon ve gerilim boyutlarına eğilmek yerine, karakterlerin ruh hallerini de işin içine katarak oluşturuyor atmosferi. Bu yaklaşım, özellikle başkarakter Fikret'in dünyasının içine sokuyor bizi ve hikaye içinde kolayca sürüklenmemizi sağlıyor.

Tolga Örnek, popüler sinema kuralları içinde gezinerek bir şeyler söyleme derdinde bir yönetmen. "Labirent" de bu yolda onun en iyi çalışması. Zorluğu baştan kabul edilmiş bir projenin çıkmaz sokaklarında kaybolmuyor sinemacı, aksine her defasında bir çıkış yolu bularak hedefine ulaşmayı başarıyor. Belki bir başyapıt değil "Labirent", ama sinemamızın pek de beceremediği birçok şeyin üstesinden geliyor.

'Fantastik' bir yaklaşımı yok bu filmin, ayaklarını yerden kesmeyi bir an bile düşünmüyor. Yaşanmış ve yeniden yaşanabilecek bir olayı merkeze yerleştirerek 'endişe'yi körüklüyor. Karakterlere de 'gerçek' yüklemeler yapıyor, onları birer 'kahraman' gibi sunmaya çalışmıyor.

Bu tercih, "Labirent"i'n öteye beriye çekştirilmesinin de önüne geçiyor, 'slogancı' bir yaklaşımdan fersah fersah uzaklara taşıyor. [\[1\]](#)

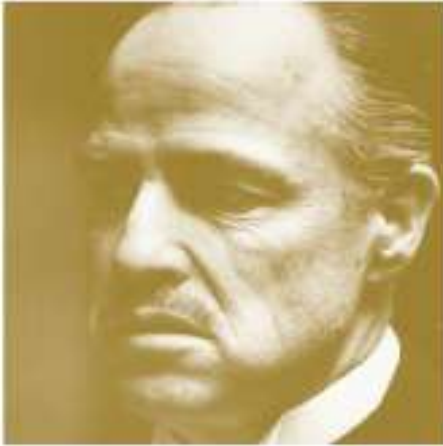
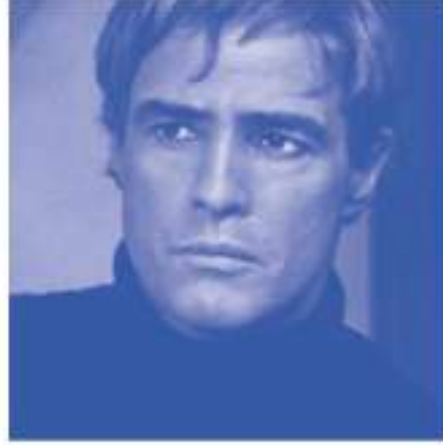
Filmin oyuncu kadrosundaki dinamlar, tartışılmaz biçimde Timuçin Esen ve Ozan Bilen.

Rıza Kocaoğlu'nun canlandırdığı karakter, bir 'yan unsur' olacak kadar bile çizilmemiş filmde.

"Film çekmek insanın farklı yaşlarda kendi fotoğrafını çekmesi gibi bir şey. Hepsi farklı görünür, ama aslında hepsi aynıdır."

Wong Kar-Wai

altıyazı
AYLIK SINEMA DERGİSİ

"Sinemayla büyüyenlerin dergisi"
Her ay bayilerde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

TENTEN'İN MACERALARI

ORİJİNAL ADI The Adventures of Tintin

YÖNETMEN Steven Spielberg

OYUNCULAR Jamie Bell, Andy Serkis,

Daniel Craig, Nick Frost, Simon Pegg

YAPIM/SÜRE 2011 ABD-Yeni Zelanda, 107 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng. ve Türkçe

ŞİRKET Tiglon (Sony)

Spielberg, hem
eserin ruhunu
koruyabilmiş hem de
aksiyon sahnelerinde
zorlanmamış...

HOLLYWOOD'UN 'HIÇ BÜYÜMEYEN'
YÖNETMENİ STEVEN SPIELBERG,
yetişkinlerle çocukları aynı ekran
önünde buluşturmaya devam ediyor.

Belçikalı çizer Hergé'nin 1929'da yarattığı "Tinten" adlı ünlü çizgi romanı günümüz seyircisinin ayla bayıla seyredeceği bir formata dönüştürerek, popüler sinemanın rotasını da belirlemeyi sürdürüyor usta yönetmen. Avrupa menşei çizgi romanı animasyon veya gerçek oyuncularla perdeye taşımak yerine ikisinin tam ortasında duran 'hareket yakalama tekniği'ni seçen Spielberg, böylelikle hem eserin ruhunu korumuş hem de aksiyon sahnelerinde zorlanmamış oluyor.

Film, "Tinten" in çizgi roman olarak basılan üç ayrı macerasının bileşkesi. Kısaca, Kaptan Haddock'ta ilgili asırlar öncesine dayanan bir 'kayıp hazine' etrafında dönüyor. Tesadüfen bir gemi maketi satın alan Tinten, çok geçmeden kötü adamların bu maketin peşinde olduğunu fark ediyor. Gazeteciliğin de verdiği gazla, köpeği Milu'yu yanına katarak açık denizlerden çöllere

uzanan bir serüvene atılıyor. Üç bölüme tamamlanacak olan "Tinten'in Maceraları" serisinin bu ilkinde yan karakterlerden şimdilik sadece Dupont ve Dupond adlı iki şaşkın dedektifle tanışıyoruz.

Spielberg'in Peter Jackson'la birlikte hayata geçirdiği film 3D teknolojisini başarıyla kullanıyor. Girişteki enfes animasyon jenerik olsun, "Indiana Jones" serisini hatırlatan müthiş aksiyon sahneleri olsun filmin tamamında, üç boyutun yeri geldiğinde nasıl doğru kullanılabileceği ve hatta gerekliliği fark ediliyor. Sonuçta çizgi romanın içinde 'gezinme' duygusu, hiç de yabana atılır şey değil.

1960'larda gerçek oyuncularla "Tinten İstanbul'da" ve "Tinten ve Mavi Portakallar" adlı Fransız filmleriyle sinemaya aktarılan çizgi romanın bu versiyonu biraz fazla Hollywood 'koksa' da, takdiri ve izlenmeyi hak ediyor kesinlikle...

İki boyutlu klasik çizgilere sahip "Tinten"i genç kuşaklara seyrettirebilmek için yapılan minik dokunuşlar akıllıca...

Tinten'de Jamie Bell, Haddock'ta Andy Serkis gayet başarılı. Ancak Sakharine'de Daniel Craig sanki biraz sönük kalmış gibi...

"SİNEMACILIK VE FİLMCİLİK YARARINA BAĞIMSIZ İLETİŞİM PLATFORMU"

sadibey.com

1 - 12. Uluslararası İzmir Film Festivali Yarışma Filmleri

İzmir'de Altın Artemis ödülü için yarışacak filmler belli oldu. Ezel Akay, Işık Yenersu, Murat Özer, Rıza Sönmez ve Uğur İçbak'tan oluşan jürinin değerlendireceği yapımlar şöyle: "Aşk Ve Devrim", "Bu Son Olsun", "Eylül", "Geriye Kalan", "İz", "Labirent", "Nar", "Oğul", "Ölü Bölgeden Fısıltılar" ve "Simurg".

2 - Gaziantep Uluslararası Kısa Film Yarışması

"Göç: Türkiye'nin ve Dünya'nın Gerçeği" konulu Uluslararası Göç Sempozyumu, 11-13 Mayıs tarihleri arasında Gaziantep'te gerçekleştirilecek. Sempozyum kapsamında düzenlenen "Göç" temalı kısa filmlerin katılabileceği Uluslararası Kısa Film Yarışması, 1 Ocak 2011 tarihinden sonra çekilmiş tüm kurmaca, deneysel, animasyon, belgesel ve kısa filmleri bekliyor. Son başvuru tarihi 16 Nisan.

3 - Kuzgun (The Raven)

Edgar Allan Poe'nun eserlerinden ilhamla cinayetler işleyen bir katili engelleme çabalarını göreceğimiz film, John Cusack'ı Edgar Allan Poe kimliğiyle beyazperdeye taşıyor. Türkiye sinemalarında 27 Nisan'da gösterime girecek yapım, "V"nin (V For Vendetta) yönetmeni James McTeigue'in imzasını taşıyor.

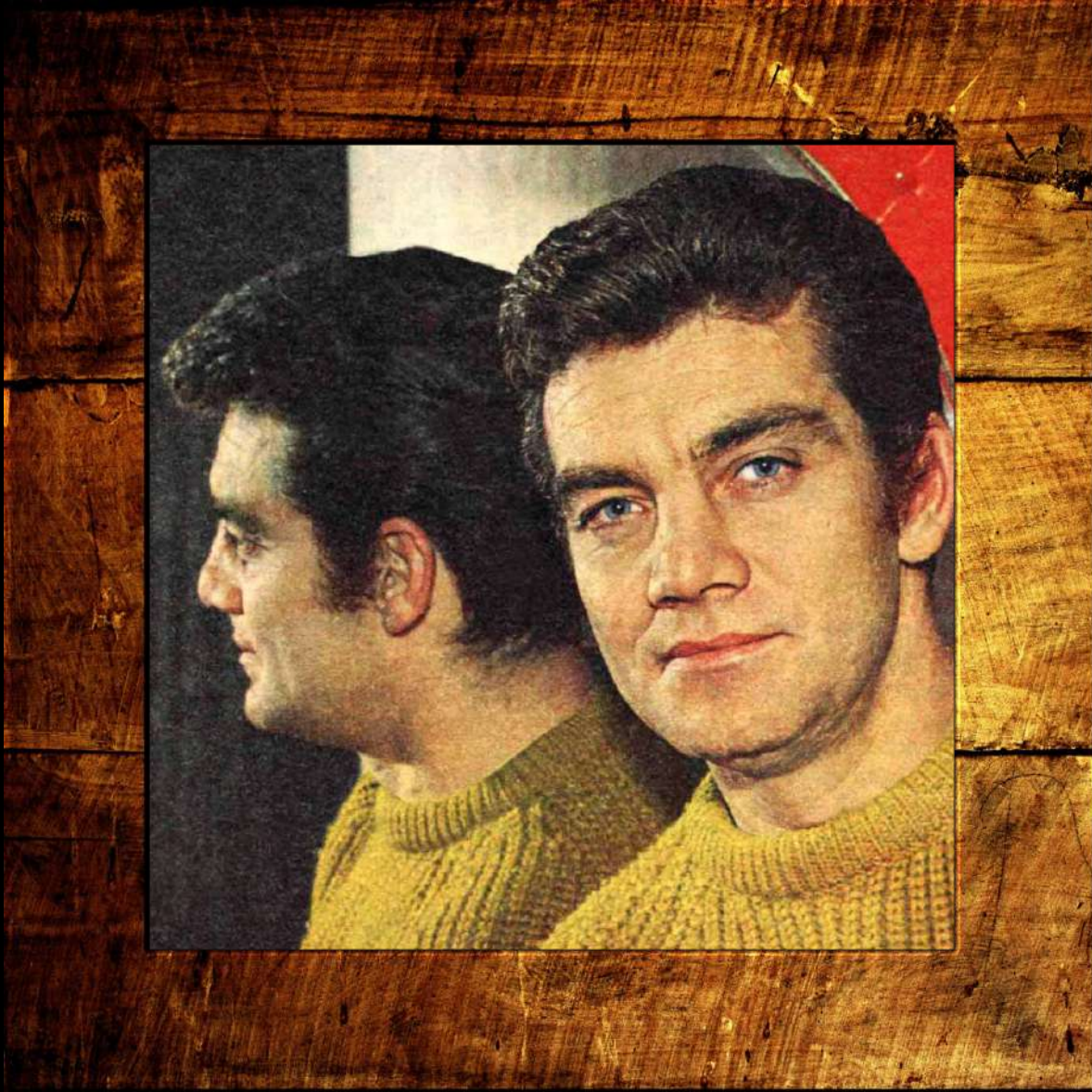
4 - Freddy'nin Ölümü: Son Kabus (Freddy's Dead: The Final Nightmare)

AŞKTAN DA ÜSTÜN köşemize ilk serüveniyle konuk olan Freddy Krueger'in 'ölüm'üne tanıklık ettiğimiz bu filmin özelliği, Freddy ile Maggie'nin son kışkırtmasını resmeden final sahnelerinin üç boyutlu olması. Oraya kadar iki boyutlu izlediğimiz filmin sonunu, yanımızdaki gözlükleri takarak izlemiştik vaktiyle.

5 - Corneliu Porumboiu'dan sinema dersi

İstanbul Film Festivali'nin konuğu, Romanya'nın önde gelen 'Yeni Dalgı' yönetmenlerinden Corneliu Porumboiu, 9 Nisan Pazartesi 16.00'da, Boğaziçi Üniversitesi Mithat Alam Film Merkezi'nde sinema dersi verecek. Şimdilik iki uzun metrajı olan yönetmen, ülkemizde ilk filmi "Bükreş'in Doğusu"yla (A Fost Sau N-A Fost?) tanınıyor daha çok.

SAYGIYLA ANIYORUZ...

EKREM BORA

1934 - 2012

“1920 yılında Amerikalıların kullandığı ışıklandırma yöntemini çok takdir etmişimdir. Çünkü 'liners' adını verdikleri geriden aydınlatma yöntemiyle aktörü arka plandan ayırarak görüntünün iki-boyutlu yapısının üstesinden geliyorlardı.”

Alfred Hitchcock